

שיש ב' בחי' חסד כו' ע"ש והוה ענין קדשנו במצותך ותן חלקנו בתורתך. בתורתך היא תורת ה' שיתגלה לעל ע"י עסק התורה עכשיו ועיני' וארשתך לי כו' וידעת את ה':

וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' תספרו חמשים יום. הבנין

כ"ז וכי חמשים יום סופרים והלא אין סופרים כי אם מ"ט יום (וע' מה בתוספת במנות פרק רבי שמעאל דס"ה ע"ב). גם להבין פ"י הספירה היום יום אחד לעומר היום שני ימים לעומר וכי' שהם שבוע אחד וכן שני שבועות וכי' וכן כולם. ולכאורה כך היה ראוי לומר היום יום ראשון לעומר היום יום שני לעומר היום יום שלישי כו'. הנה ענין הספירה כי הפסח היו מקריבים העומר משעורים שהוא ראשית. קצירם בזמן ההוא ושתי הלחם ממיטת בשבועות שהוא זמן בכורי קציר חטים ומקציר שעורים עד קציר חטים צריך לספור. וביאור ענין זה הנה במרכבת יחזקאל כתיב ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה (עין מה בחז"ל פנחס דרביש סע"א ודף רכ"ג סע"א ובחי' חקון נ"ז בתחלתו וסוף חקון ה' ובעיקר חיד פ"ט). פ"י וכנפיהם עופתם והסתלקותם למעלה לכלל במקורם באהבה ויראה וכדכתיב אחי"ה י"לו כאר"ה ישאג. פ"י כאר"ה שבמרכבה ששואג והומה קדוש וגו' וכל חפצו וכל ישעו להתכלל ולהתבטל במציאות וכן שור גזעה כו'. ועד"ז נאמר וישראל הפרות כו' הלך וגעו (בש"א י"ב ב'). הוא פני שור שבמרכבה הנה בחי' זו של כנפיהם הם פרודות מלמעלה כל אחד ואחד לפי מדרגתו שמהדרת האחד מוכדלת ומפרדת מחבירו וכדכתיב פני איהו אל הימין באהבה הוא מחנה מיכאל ופני שור מחנה גבריאל מהשמאל ביראה. ופני גשר היא מדה ממוצעת בחי' רחמנות כנשר יעיר קנו כו'. ועל זה נאמר ואשא אתכם ובלבנים בגשמיות וגו' כי ראיים ליכות המעלה הגדולה ויתירה שזכו במתן תורה פנים בפנים דבר ה' וגו' כי' ע"י כתי' רחמנות ושהם כנפי שרשים שע"י ואביא אתכם אלי (ועמש' ב"ב בלק סדר"ה מ' מגה עפר ועמ"ס). והטעם שכנפיהם פרודות הוא מפני שכל שפעם וחיותם הוא מבחי' מל' ית' וכדכתיב מלכותך כמיע המרומו באות ה' משמו ית' וכדכתיב בהברכה נה' בראם שהוא בחי' רוח פיו ית' כי וברוח פיו כל צאם כמו, עדי"מ הבחי' ה' היוצא מן הפה וכאמאר באתא קלילא דלית ביה מששא ות' זו הוא בחי' ה' מוצאת הפה דהיינו כמו שהכל הדיברות מתחלק לה' מוצאות עדי"מ כך בחי' רוח פיו ית' מתחלק להיות מדרגות חלוקות ומובדלות זו מן זו' מ' מחנות שכינה מחנה מיכאל פני אריה כו' כנגד ד' מוצאות. ומצא ה' הוא בחי' גיבס'ק מוצא החיך בחי' עושה שלום במרומו כי' ומצא שר של מים וגבריאל שר של אש ואין המים מכבים זו מפני השפעת הכללית שבהם ממקור החיובם אשר לכתוביה זו כולם כאחד עושים באימה ואומרים קדוש כו'. והוה בויערות כמראה הלפידים היא מתהלכת בין החיות כו' פ"י היא מתהלכ' ה' מתהלכ' דהיינו לפי שנמשך בהם השפעת בחי' ה' לפיכך בויערים ואומרים קדישא (וי"ל הוהו בראשית עדי"מ ע"י היא מתהלכת מאן היא דא רוחא קדישא אתר דנפקו מינה ואיתו נהיל לון והיינו בחי' ה' מלכות שהיא בחי' ה' דשם הוי' א"י פ"י רוחא קדישא היינו כדאיצא בפרדס ערך רוח שהמל' נקרא רוח הקדש כשמקבלת מחכמה שהיא נק' קדש ולכן בחי' זו היא גיבס'ק מוצא החיך שהוא נמשך מבחי' חכמה כמבואר בסמוך). והמשכה והשפעת זו נרמזת במלת ופניהם שיש עליו טעם זקף גדול שהוא הפסק מאמר להפסיק בין ופניהם ולכנפיהם כמש' רומש' לומש' שפניהם פ"י פנימיותם כי חכו ממתקים כתיב ששם הוא בחי' המתקות והטעמים כי חיך

ע"י בהוספת.

אוכל יטעם שהוא בחי' חכמה כו', ולפי והשפעת האהבה ויראה הנמשך להם להיות כגחלי אש בויערות ולומר קדוש ובורך וימלך כו' הוא מבחי' ה' זו שהוא עלמא דאתגליא דהיינו מחמת השגתם כאור א"ס ביה הנמשך בעלמא דאתגליא ושהוא ממכ"ע וסוכ"ע כו'. ולכן גם אהבתם ויראתם הוא בהתגלותו ובתשוקה מורגשת. וכמש' מראיהם כגחלי אש בויערות כו' כלומר כגחלי אש אשר האש עוונה קשורה בגחלת ומתלהבה כו'. (ועין מה ברבות בהעלותו פס"ז דרטיג ע"ד ובעמש' רב"ה ר"פ צאנז' ורמב"ם ז"ל ח"א ב' א' ב' ובחי' ד"ג סע"ב ד' ב' ויעמש' מענין אש בדי"ה ב"ה נוסים) והוה ענין שרפים עומדים ממעל לו פ"י ממעל כלומר במקום פתוח לרוחה דהיינו בגילוי עוז ותעצומות האהבה וכן בפרות שנשאו את הארון כימי דוד כתי' וישנה הפרות כו' הלך וגעו מפני שנשאו את הארון שהוא בחי' עלמא דאתגליא נשפע עליהם שם שור ה' פ"י שיעור ופני איהו הנמשך מבחי' ה' (עין ברבות ורא ס"פ נ"ד ובפרק אין מעמידין דכ"ב ב' ובפ"א ח"ו ש"ה דכ"ג וב"י תרומה פ"ק ל"א א').

ב והנה השפעה והמשכה זו שנמשכת במלאכים להיות אריה שואג ושור גזעה ולהיות בויערים כו' ועינים ואומרים קדוש כו' נקרא בשם שעורה כי שעורה הוא מאכל בהמה פ"י מאכל והשפעת המלאכים הנקראים בשם בהמות וחיות פני אריה פני שור כו' ונקרא שעורה על שם שור ה' פ"י שיעור ופני איהו הנמשך מבחי' ה' (ועמש' בענין כהא נברא הטהוין בדי"ה ראו כי ה' נתן להם השבת) והיינו בחינת היא מתהלכת בין החיות להיות בויערים ולהיות מראיהם כגחלי אש ונמשך בשיעור ומדה להתחלק ל' מחנות השכינה לכל אחד במדרגתו להיות מדרגת האחד מובדל ומפרד מחבירו וכן מדרגת כל אחד ואחד היא נקצבת במדה שנגמול לו מששת ימי בראשית שלכן נקרא המלאכים עומדים שעומדים כל ימיהם במדרגה אחת בלי שום גירעון ותוספת וכלי שום שינוי. ושעורה בשין שמאלית כתיב מלשון וסכיבוי נענין ערדה כי וגבורתך ודברו וועים וחלים מחיל כסא וכי' (ועמש' עוד מענין שער בשמאל וסער רישיה ושער בסיס א"ה השער ב' שלח ב' ציצית ע"פ אני כו' ומזה יובן גם כאן שאח"כ כימי ספירת העומר ממשכינים מ"ט שערי בינה הוא שער כימין בחינת חסדים כו'). והנה השפעת והמשכת בחינת שעורה הגיל במלאכים תלוייה בעבודת ישראל למטה שבזמן שביט המקדש היה קיים היו מקריבים עומר השעורים והניף הכהן את העומר את האתערותא דלחנתא אתעדל"ע הוא חסד עליון שע"י הארת בחינת חסד עליון מלמעלה מאור א"ס ביה נעשה העלאת בחי' עומר היא בחינת עלמא דאתגליא ומקטיר הקומץ באש של מעלה כו'. ועי"ז נשפע בחי' השעורה להיות מאכל בהמה במלאכים שיהיה להם בחינת בויערים כמראה הלפידים להיות כגחלי אש קדוש ובורך וימלך כו'. ולכן העומר בא תרומות הלשכה שהיה לכל ישראל חלק בו להיות השפעה זו ע"י כל ישראל כי קדש ישראל לה' ראשית תבואתה (בירמיה ס"ט ב' ג') ופירש"י ות"י שם קדש היינו תרומה ראשית תבואתה והו העומר והיינו כי עצם נפש האלקית היא בחינת תרומה (כמש' ברבות פ"י בראשית ר"פ ט"ז ע"ב ויצו כו') וגם כי תרומה גדולה ניטלת באומות ובמחשבה כמ"ט בשמנה פ"ק דתרומות מ"ז ובגמרא פ"ק דגיתין (ול"א א') והוא ענין נשמות עלה במחשבה, אך יש בה ג"כ מבחינת ראשית תבואתה עומר שעורים מאכל בהמה ע"ד מ"ש אדם ובהמה תרשיע הוי' ופ"י בגמרא פ"ק דחולין (דף ה' ע"ב) שמש"מ"ם את עצם כבהמה דכתיב רוח ועוד כמש' לקמן דבחלתה נמשך הנפש מבחינת אפנים מדכאי דבעירו דכאי כו' ולואת הנה בחי' הנפש האלהי' שבישראל הוא בחינת ראשית ההמשכה שעל ידה נמשך בחינת תבואתה והשעורים הגיל לעולם המלאכים בתוספת אור

שורה בתעלותו — צ"ד: אילי צו דף ל"א.

שורה י"א: בדפוס ראשון: הא. ובכתי' היה.

שורה ז"ד: א) — (שמותו נלהה: גם בדפוס ראשון. ובלוח החקוק: נשמות ישראל עלה.

וגילוי זיו המתחזה מדי שנה ככל פסח כמאורזל בפסח על התבואה (ע"י חזקיה ויחי רחבי ע"ב כפי תבואתה ביה"א וע' מק"מ ס"ט) ומתוספת וריבוי גילוי אור והזיו שבועול המלאכים נמשך ומשתלשל למטה מטה לפנש הבהמית שבישראל (ועי' לקמ"ו סוף הימור) שתהפך מחשוכא לתהוא וכז' דהיינו לשבע מדות הקדושות שמששכים בז' שבועות כי ה' הספירה וכל אחד כלולה מז' כו' (וכמ"ש לקמ"ו)

ג והנה יום זה הוא בחינת שערות שמתגלה בפסח ראשית קצירכם שהוא ענין השגת הנפש בחי' גילוי אור א"ס ב"ה בעלמא דאתגליא איך הוא ממכ"ע וסמ"ע וכו' לכל נפש כפי אשר חוכל שאת השגתה. כאשר יעמיק האדם בדעתו ויתבונן בגדולת ית' כל חד לפום שפער דליה (וע' בפי' קצירה במא"א אור ק' ס"ל"ב ועמ"ש בדי"ה והי' מעשר בני ליהת המזוני כו') א"ס כמבואר הוא גילוי בחינת חטה שהוא גילוי מה שלמעלה מהדעת והשגה וכמאורזל עץ הדעת חטה היתה שאין התינוק יודע לקרות אבא עד שיטעום כו' שידיעת התינוק שקורא אבא ואימא אינה יודעת גלית בהשגה והבנה המושכלת בטעם מושג ומובן ששהי' א"ס יודע איך הוא אביו ולמה צריך לאהוב אותו אלא שקורא אבא מפני שנפשו שקורה בנפש אביו כל שיש שום טעם ורדע' ולא עוד אלא שההתקשרות ההוא חזק מאד שיש לו געגועים אחר אביו וקשה עליו פרידתו עד שגועה בכביה ונותן את נפשו ממש בכבייתו. והיינו מפני שהדעת ההוא שנתחדש בתנוקת החטתה הוא ענין גילוי הדעת הנעלם שלמעלה מעלה מן הדעת המושג והמובן ולכן ההתקשרות שלו חזקה מאד עד מיצוי הנפש ממש. כי אהבה זו נפלאתה מאד מכאשר תוכל הנפש שאת השגתה ואין כח בנפש לכלוא את הרוח האהבה שסודתה ושרשה שזמנה לוקחה הוא הדעת הנעל' שהוא עליון וגבוה מהדעת הממשלת בבחינת הנפש וההשגתה אלא שכל בחינת ההעלם עצמו להיות ביטול כחות הנפש שנתהה הנפש נכספה ונכ' כלתה כו' (ועמ"ש בפי' מוחין דבאב שלמעלה מדעת המוחין כו"ה לבינן מ"ש בהנהגה מנה זו כו') והנה ככל הדברים האלה וככל המשל הזה כך הוא ענין גילוי בחי' חטה בשבועות ע"י מתן תורה שעל כל דבור פרחו נשמתן והיינו בחי' מסירת נפש למסור נפשו באחד מחמת גילוי בחי' אנכי מי שאנכי הוא בחי' עצמותו ומחותו שאינו בגדר תפיסא והשגה כלל דלית מחשבה תפיסא ב'י כלל. ובהו יובן מ"ש אנכי ה' אלהי אשר הוצאתיך מארץ מצרים. ולכאורה אין זה שבה ועמלה כ"כ לפני המקום שהיה הוצאת יש מיש. והלא גדלה מעלתו אשר עשה שמים וארץ שבריאמת הוא יש מאין וגם שמים לרום וארץ לעומק וכו'. אך יובן עם הגיל' כי הנה מצרים למעלה הוא מצר ים דהיינו מה יש החכמה הנהגה בבחי' מצר וגבול בגדר השגת הנבגראים בגדולות ית' והיינו בגילוי זיו והארתו הודו על ארץ ושמ"י כו'. איך שהוא ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין וכו'. אבל בהתגלות אנכי מי שאנכי הרי הוצאתיך מארץ מצרים למעלה מעלה מגדר ההשגה וכן יש בחי' מצרים למטה כשהאדם בבחי' מצר וגבול כל אחד לפי מה שהוא בתוך מאסר הנהגה המגבילי שלא לצאת חוץ לגדרו וגבולו. משא"כ בחגלות נגלות הנפש בחי' אנכי מי שאנכי איך תכסוף ותכלה אליו לצאת מנרתיקה הוא מאסר הגוף כמסירת נפש ממש למסור נפשו באחד וזהו מעלת ומדרגת בעל השוכה כו'. ולכן כמתן תורה היו רואים את הנשעמך ושומעין את הנראה דהיינו מה שהיה בבחי' שמיחה מרחוק שהיה בחי' ההעלם בא ידיד גילוי וראיה ומה שהיה בבחי' ראיה והשגה נסתכל למקורו לבחי' ההעלם בחינת שמיעה לפי שא היה גילוי ההעלם עצמו כנ"ל (ועמ"ש בדי"ה יודעת היום בענין שלום שלום לרחוק לקרוב). והנה בחי' ומדרגה זו נמשכה לישראל כמתן תורה שנתנית התורה היא גילוי בחי' זו שהתורה

והמצות הם נמשכין מאור א"ס ב"ה עצמו ממש מבחי' ההעלם עצמו שלמעלה מעלה מבחי' הארה שבידידת המדרגות וסדר ההשתלשלות בעלמא דאתגלייא כי התורה והמצות עליהם נאמר אם בחקותי תלכו בחי' אותיות שבחקיקה כו' כמ"ש במ"א. הגם שמלוכשים בענינים גשמיים מ"מ הרי אור א"ס ב"ה עצמו מלוכב בהם כמו עדי"מ הנשמה שמתלבשת בגוף וכה הראיה שבמוח מלוכב בעין וכה השמיעה המלוכב באזן גשמי שהעין והאזן עם היותם נעשים כליים להיות פועל בהם כח הראיה והשמיעה שבמוח לצאת מן ההעלם אל הגילוי כך התורה והמצות הם בחי' כליים לאור א"ס ב"ה המלוכב בהם שבהם ועל ידם מתגלה אור א"ס ב"ה בגילוי ממש. וזהו בחי' שתי הלחם שהיו מקריבין מחטה בשבועות כי חטה היא בחי' כ"ב אתון דאורייתא ושתי הלחם על על הפסוק לכו לתמו בלחמי וגו' מ"ש לחמו לחם ותרמתם בלחמי דוקא דהיינו להיות גילוי תורתו בחי' אנכי מי שאנכי. וכמ"ש והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך וגו'. והיינו ע"י בחי' לכו. וכמ"ש אם בחקותי תלכו דהיינו להיות בבחי' הליכה מן המקום אשר עמד שם ולמסור נפשו באחד וכמ"ש שמע ישראל וגו' ה' אחד. והיו הדברים וגו'. ד א"ך נכדו להגיע למעלה ומדרגה זו להיות בחי' גילוי אנכי מי שאנכי בשבועות זמן מתן תורתנו צריך לספירת העומר והוא שהכתוב אומר תספור חמשים יום כי הנה נ' שערי בינה שהוא ענין גילוי אור א"ס ב"ה להיות בחי' התבוננות בגדולת א"ס ב"ה הם מ"ט בחינות וזהם מרומים בפסוק לך ה' הגדולה וגו' שהם ז' מדות עליונות וכל אחד כולל מו' הרי מ"ט ושער החמשים הוא שער העליון הכולל כל הבחינות שבשער ההוא כלולים כל המ"ט בחינות והיו לאחדים באחדות אחד ואינו ענפין מתפרדין כמו למטה (וז"ל הע"ה שער אי"א פ"ד ויש שער נ' הכולל כל המ"ט כו' וכ"ה בהרמ"ז פ' אמר בך צ"ו ע"ב ובפ' פנחס בך ר"ג ע"ב ובפ' בראשית בך ח' ע"א כ"ד"ה אודמנת למהיו. וכן הוא ג"כ במ"ט עשרים כפרדס ששערי פ"ה) והשער הכולל הוא שער המתכבד כל המ"ט עשרים למקורן ושרשן שבמצילן ב"ה כי כו' ואלו נמשך גילוי בחי' אנכי מי שאנכי הוא בחי' עצמיות אור א"ס ב"ה לכל המ"ט עשרים (ע' בפרדס שם פ"ו בשם הח"ז והוא סוף תיקון כ"ב כ"ע איהו שלימו דחמשיין שערי בינה כו' וכ"ה בע"ה שם ועי' לעיל בפי' יתרו כ"ד"ה מראיהם ומעשיהם) ולכן כתיב תספור חמשים יום להיות אחוזים בשער החמשים שבו ועל ידו יהיה גילוי אנכי וספירה זו היא המשכה למטה לבחי' עומר השעורים שהיא גילוי אנכי גם בבחי' עומר השעורים למטה. כי הנה כל אדם יש לו נפש החיונית שהיא הבהמיות מבחי' בהמה וגם נפש האלית כד אר"ל היבין ליה נפשא מסטרא דבעיאר דכ"א וכה יתיר כו' וכמה בזה ר"פ משפטים (רצ"ד ע"ב) ושפעה חיותה מבחינת שעורים מאכל בהמה כו', וכ"ז שתהא גם נפשו הבהמית כריזנה ליכלל באחד ולמסור נפשו כו' ולאתהפכא חשוכא לתהוא צריך שריה"ה גם בה גילוי בחי' אנכי כ"ד שערי' תכסוף ותכלה אליו ית' בביטול מהותה כו'. והמשכה זו היא מעט מעט מתחלה יום אחד כו' ואח"כ אומרים שני ימים כו', הרי יש כאן שני ימים שנמשכו למטה ואין אומרים יום שני לפי שאין זו בחי' והמשכה מדרגה אחת אלא הכל הוא המשכת בחי' ומדרגתו שער החמשים הכולל ומיוחד במקורו ר"ל שנמשך מעט מעט וכשופרין וממשיכין לו המ"ט בחי' ממילא מגיעין בשבועות לשער החמשים ונעשים חמשים יום בשבועות, אך איצ' לספור ולהמשיך לעומר אלא מ"ט בחינות כו' לחבר ולקשר ענפין דמתפרדין למטה ולהעלותן ולקשרן למקורן ושרשן וליחדן במצילן ב"ה ע"י שער החמשים וכו'.

ויעוד יובן ענין ההפטר ב' בחי' שעורה שער ה' מוצאות הפה וכל בחי' חטה שהוא ג"כ כ"ב אותיות התורה שזהו ע"ד שנתבאר כ"ד"ה כי תשמע בקול בענין מפתחות החיצוניות ומפתחות הפנימיות

ועמשיל בדיה וארשתיה לי בעיני חצר החיצונה וחצר הפנימית כו' עיש ועמש"ש בדיה אני ישנה בעיני האתיות שאלוני על בני כו' והיינו מ"ש כאן שע"י בחינת חטה יודע לקרות אבא כו':

בישעיה סי' י"א ד'

ואריה כבקר יאכל תבן. הנה כבר נתבאר כי שעורה היא בחי' שעור ה' שהיא שיעור ומדה הנמשך מבחי' ה' שהוא בחי' רוח פיו ית' הוא מאכל בהמה פי' השפעת המלאכים הנקראים בשם בהמות וחיות. וכדכתיב פני אריה פני שור כו'. שמוה נוערים כמראה הליצים באהבה ויראה לומר קדוש ויברוך וימלך וכו'. והשפעה זו שבמלאכים תלוי בעבודת ישראל למטה בזמן בית המקדש שהיו מקריבין עומר השעורים והניף הכהן את העומר כו' ומקטיר הקומץ באש של מעלה כו'. והנה אש של מעלה שבבית המקדש היה בדמות אריה והיא בחי' אריה דאכיל קרבנין. (עין ח"א דו ע"ג). והענין כמו דאיתא בזהר שכמה מלאכים ממונים על התפלה שמקבלים ומעלים כו'. והיינו לפי שא"י לקול רדבור גשמי של האדם עלות למעלה ולהתכלל במקורו באור א"ס ב"ה כיא ע"י המלאכים כמו שא"י להיות התלבשות הנפש בגוף האדם כיא ע"י ממוצעים והיינו ע"י הדם שהוא הנפש וגם הדם עצמו הוא גשמי אלא שע"י חמימות הדם מעלה אדים רוחניים. ועיי' מתאחדים כחות והתפשטות הנפש. (כמ"ש בספר הסו"ף מאמר שני סי' כ"ג). כך ע"ד משל א"י להיות אור א"ס ב"ה מלוכב בקול רדבור התפלה כיא ע"י המלאכים שהם בחי' שלוחי' דהיינו שהם כלים לאור א"ס ב"ה הנמשך בהם ואר א"ס הנמשך בהם הוא הפועל והעושה בהם כרצונו ולכן תמיד משת ימי שפלותם הם עומדים במדרגה אחת כפי שיעור וגבול שנגבל בהם אור א"ס ב"ה ולכן אמר המלאך טוב אשוב אליך ובשליחותו של מק"י אמר לו כן כאלו הקב"ה מדבר בעצמו. וכן כתיב בהגר ותקרא שם ה' הדובר אליה וגו'. והיינו המלאך שדבר עמה לפי שאינן אלא המשכות בחי' אור א"ס ב"ה שנמשך בכמה מדרגות מלאכים וכלים מכלים שונים. [עמש"ש מהו כפי כי' תסא בדיה שמאלו תחת לראשי ועי' באגודת כנסתו סודיה להבין מ"ש בפסוקי חז"ל הבין אמרי בינה] וזהו העושה מצוה אחת קונה לו פרקליט אחד שבורא מלאך אחד ע"י עשיית המצוה והיינו לפי שע"י מצוה זו שעושה באתעדלית אתערותא דעלילא כמו היושב ושונה הקב"ה שונה כנגדו והוא בחי' המשכת אור א"ס ב"ה בבחי' ומדרגת אותה המצוה בבחינת ומדרגת חכמה אור א"ס ב"ה והמשכה זו הוא בבחי' מלאך בחסד במחנה מיכאל כו'. והנה כאשר נמשך למטה במלאכים המשכת אור א"ס ב"ה לקבל התפלות והעולות הרי הם נכללות באותו כו' ואור ועיי' יש כח להתפלה לעלות למעלה יותר ושם גבוה מעל גבוה כו' [עמש"ש מענין זה ע"פ מה יפו פסוקי כנעלים ובפי מקד בדיה נר הנוכה מצוה כו']. ואם כך הוא בתפלה שכנגד הקרבנות הנה גם בקרבנות עצמן ג"כ כניל שהקרבנות זה מן הבקר בחי' פני שור שהוא מהשמאל וצריך לאכלל בשמאל בימינא בבחי' פני אריה אל הימין: **והנה** כמשכן של משה לא היה האש של מעלה בדמות אריה כי משה לא רצה במלאך אלא ונפא אש מלפני ה' וגו'. [ע"י משפ"ס

וכמ"ש כעת יאמר כו'. ואמרו רז"ל שהמלאכים אלו חוץ למחיצת הנשמות עד שישאלו מהם מה פעל אל. וגם אמרו עתידים צדיקים שיאמרו מלאכים לפניהם קדוש וע"כ לא תהיה העלאת הקרבנות והשפעת השעורה הנ"ל ע"י בחי' אר"י כיא ע"י הצדיקים בעצמן. כמ"ש קדש ישראל וכו' לה' ראשית ברותה שבחי' התבואה והשעורים יהי' גבול בישראל עצמן אבל אריה יהי' שור כבקר ולא יאכל אריה את הקרבן הבא מן הבקר ושניהם יאכלו תבן שהוא בחי' השפעה שנמשך על השעורים אבל לא השעורים עצמן:



ביאור על הדרוש וספרתם לכם רחג השבועות

ביאור ענין שעורה שעור ה'. הנה כתיב אחרי ה' ילכו כאריה כו' שור גועה כו' [דהיינו כמו בחי' פני אריה שנמרכבה ששואג ואומר קדוש. ושור גועה היינו בחי' פני שור שבמרכבה שעבודתו ויראה בחי' מחנה גבריאל ופני אר"י הוא בחי' אהבה]. והענין כי הנה המלאכים הם שלוחים [כי מלאך נקי שלית כנודע] כמ"ש ותקרא שם ה' הדובר אליה וכן שוב אשוב אליך. כי הוא אור א"ס בעצמו המשתלשל ויורד לכל א' לפי מדרגתו מיכאל בחסד כו' ויש מיכאל דעשיה כו'. [דהיינו כי המלאך הוא כלי אל האור המתפשט בו מאלקות וכיון שהוא עצמו רק כלי ובטל לגבי האור והאור הוא העיקר לכך יוכל לומר על עצמו לשון אלהות כי הן אומרים כן ע"י האור המתלבש בהם שהוא אלהות [כמ"ש בפרש"י שביד מ"א]. והאור היינו מבחי' צירופי אותיות דמדת מל' דאצילות. כמו מיכאל נתהוה מצירופי אותיות דמדת החסד שבמל' דאצי' וגבריאל מצירופי אותיות דבחי' גבורה שבמל']. ופרטי פרטיות בע"ס חסד שבחסד חסד שבגבורה כו'. וכל יודי כלול מ"ידי חסד שבחסד דחסד חסד שבחסד דחית' כו' [וכערך שינוי מיוגת הספי' כן ערך שינוי המלאכים המתהוים בהם] וכמ"ש היש מספר לגדודיו ורבוה רבנות מלאכים מחנה מיכאל כלולים מחסד בכמה מיני בחי' ומדרגות שונות [ר"ל חסד שבחסד שבחסד או חסד שבגבורה שבחסד וכפי הספי' שמקבל ממנה כך בחי' המלאך לכן יש כמה רבוא מלאכים במחנה מיכאל לבד אף שכולם מבחי' א' הוא חסד רק שיש כמה מיני בחי' בחסד כניל עיי' מ"ש ר"ל שלה בדיה ענין חמרילים] והגם שכלולים מכל הע"ס מ"מ כפי כלל מחנה מיכאל כו'. והאור חסד כי חסד התגברות החסד הוא מאד בהם והחסד מתפשט בהם. וכן מחנה גבריאל בכלל מדת היראה ומיועצת של חיות יוצא נהר דיבור על ראש רשעים יחול. פי' יועצת הוא בחי' פסולת היוצא מהאש שהיא שדות החטא הגבורה שבמלאכים אלו. וכמו היעצה היא יוצאת מבח' התמימות שזוהו את הויעצה לרוח. כך החמימות של המלאכים למעלה שעומדים ביראה ורתת כו' והיטה נעשה זיעה שהוא ענין ארס החום והכעס על ההיפך ועל ראש רשעים כי מאחר שמשיגים בגדולת א"ס ב"ה נעשה הרוגו על עוכרי רצונו איך מלאו לבם כו'. וזהו ענין שיעורה שיעור ה' [שהוא מוזן המלאכים הנק' בהמה אריה ושור כו'] ששיעורו ומדה נקצב להם מבחי' ה' היינו ה' מוצאות הפה ונתחלק לוד' מחנות מחנה מיכאל פני אריה ומחנה גבריאל פני שור ובחי' פני שור הוא רחמנות כו' והנה למטה באדם הרחמנות הוא שמעורר רחמים רבים על ריחוקו מה' ונופל במ"ש על ריחוקו וכמ"ש בכל עצב יהיה מותר. אך למעלה לא שייך לומר כן רק מ"מ הרחמנות ג"כ מגדולת א"ס ב"ה הוא ערוך נברא לגבי הבורא ית' לכן גדולה הרחמנות על כל העולמות [עמש"ש שם במדבר סדיה וידבר כו' למשפוחם לבית אבותם ובפי' יוצא בדיה ורשם לבו בכקר]. וזהו ושאא אתכם על כנפי נשרים שלהיות ישראל היו באותו זמן במצרים